

at oppaa sit Formaal, vil dermed være henvist til Kvaksalverne, eller til med Fare for Liv og Helbred at foretage Indgrebet selv. Den nuværende Tilstand er derfor uholdbar, og da den gældende Lov ikke kan tvinges igennem i Retsanvendelsen, maa den ændres.

Det kunde synes, som om Resultatet af den stedfundne Udvikling nærmest maatte blive, at man opgav Straffen, som Middel til Beskyttelse af Fosterlivet; Kommissionen stiller sig imidlertid paa et andet Standpunkt. Det fremhæves, at Samfundet bør søge at begrænsede kriminelle Aborter saa meget som muligt, navnlig paa Grund af Svangerskabsafbrydelsens Naturstridighed og de Farer, den indebærer for Kvinden — ikke blot for hendes Liv, men for Komplikationer, kroniske Betændelser, Ufrugtbarhed, psykiske Forstyrrelser m. v., men at der paa den anden Side bør aabnes Adgang til Svangerskabsafbrydelse under betryggende Former ikke blot i Tilfælde, hvor der er Fare for Kvindens Liv eller Helbred, men ogsaa i Tilfælde hvor den frugtsommelige Kvinde paa Grund af sociale Forhold ikke mener at kunne gennemføre Svangerskabet. Afbrydes Svangerskab udenfor de legaliserede Tilfælde, ifalder den skyldige Strafansvar. Om Straffrihed som almindelig Regel vil Kommissionen ikke høre Tale: Det hævdes, at Straffetruslen, selv om den sjældent finder Anvendelse, socialt set har en mægtig Betydning til at forebygge Fosterdrab, idet Faren — om ikke for Straf — saa dog for Politiumundersøgelser, Retsmøder, Omtale i Bladene o. s. v. maaske omtrent har lige saa stor afskrækkende Virkning som Straffen. Hvis Fosterdrab gøres straffrit, vilde Antallet af dem, der lader sig drive af Mageligheds- eller Bekvemmelighedshensyn, forøges; selv smaa og overvindelige Ulemper af familiemæssig, økonomisk, personlig eller social Natur vilde synes fuldt tilstrækkelige Grunde; i vide Kredse vilde den Opfattelse brede sig, at Frugtsommelighed ikke skal tages alvorlig, men at dens Ubehageligheder og Følger er Bagateller, som Samfundet forlængst har anvist Midler imod; Ægtemænd og tilkommende Barnefædre, som nu af Frygt for Straffeloven holder sig tilbage, vilde faa Vind i Sejlene for deres paa økonomisk-egoistiske Hensyn baserede Argumenter, og til Slut henviser Flertallet til, at det i Rusland tidligere bestaaende System alene i Aarene 1924—30 medførte en næsten 7-dobbelt Forøgelse af Aborternes Antal. Kommissionen kan ikke anerkende, at Kvinden har Ret til at raade over sit Legeme i

større Omfang end det er foreneligt med Samfundets Ret og afviser ganske den saakaldte Velkomstteori: kun de Børn bør fødes til Verden, som deres Moder selv glæder sig til at føde til Verden. Paastanden om, at Kvaksalveriet kun kan udryddes, saafremt Straffrihed indføres, betegnes endelig af Kommissionen som en Overdrivelse, idet det har vist sig, at Kvaksalveriet stadig har floreret i Rusland, ogsaa dengang denne Stat havde fri Adgang til Svangerskabsafbrydelse.

Det af Kommissionens Flertal — bestaaende af 18 af 19 Medlemmer — udarbejdede Lovforslag gaar i Hovedtrækkene ud paa, at Svangerskab kan afbrydes efter Kvindens Begæring i følgende Tilfælde:

I. *Medicinsk Indikation.* Lovligheden af Svangerskabsafbrydelse paa dette Grundlag opretholdes, men som Følge af den bestaaende Tendens til at udvide Begrebet til at omfatte dels Tilfælde, hvor der ikke er virkelig Fare for Kvindens Liv eller Helbred, dels Tilfælde, der falder ind under Begrebet „social Indikation“, saasom slette Familieforhold, Fattigdom m. v., gives der i Forslaget en Definition af Begrebet, hvorefter der skal foreligge „Fare paa Grund af Sygdom for Kvindens Liv eller for en varig og betydelig Forringelse af hendes Helbredstilstand“. Det fastslaas derhos udtrykkeligt, at Afgørelsen udelukkende træffes paa Basis af et almindeligt lægeligt Skøn, idet det blot foreskrives, at Svangerskabsafbrydelse kun maa foretages efter Samraad mellem 2 Læger og kun paa offentlige eller dermed ligestillede Sygehuse eller paa Privatkliniker, der særlig godkendes af Sundhedsstyrelsen.

II. *Etisk Indikation* (Besvangrelse ved Blodskam eller ved Krænkelser af Kvindens Kønssfrihed).

III. *Eugenisk Indikation* (Nærliggende Fare for, at Barnet paa Grund af arvelige Anlæg vil blive lidende af Sindssygdom, Aandssvaghed, andre svære mentale Forstyrrelser, Epilepsi eller alvorlig og uheldelig legemlig Sygdom).

IV. *Social Indikation* (At Svangerskabet eller Fødslen medfører Fare for en varig og betydelig Forringelse af Kvindens personlige, familie- eller samfundsmæssige Stilling, og at Faren ikke findes at kunne afværges paa anden Maade). Efter Kommissionsbetænkningen kan Forringelsen af Kvindens Stilling skyldes mangfoldige Forhold lige fra Skamfølelse og Faderens Svigten, gennem alle mulige Former for økonomiske Tab som f. Eks. Arbejdsløshed, Afskedigelse, Fare